

en zegt niets. Eenige oogenblikken later vraagt ze hem een kleinen raad in haar zaken.

„Och,” — zegt ze lachend — „wij vrouwen zijn toch onbeholpen schepsels.”

Met zachte stem geeft hij de gewenschte inlichting.

„O!” — zegt ze — „dank u wèl, wat een gemak om op de hoogte van die handelsgeschiedenissen te zijn!”

Ze werkt vlijtig door; wel schijnt ze bijzonder opgewekt, want telkens beziet ze met een vroolijk gezicht haar werk, dan eens hoog onder 't licht of op geringen afstand, en geeft allerlei op- en aanmerkingen aan haar eigen adres.

„Waar is mijn vrouw, mevrouw Reeze?”

„k Denk, dat mevrouw dadelijk hier zal zijn, er was een dame om naar u te vragen, geloof ik. . . .”

Weer stilte.

„Hoe is uw voornaam toch?”

„Wat blijft u?” — En ze ziet hem aan, zoo prettig opgeruimd en zoo aardig verbaasd, dat een glimlach als een klein zonnelichtje na een hevigen storm zacht over hem heenglijdt.

„k Heb er al dagen over gedacht,” — „maar 'k heb geen naam gevonden, die bij u thuis kan zijn!”

Juist steekt ze een mooi rood zijden draad door 't oog der naald. 't Vlot niet best en een paar draadjes bijt ze af om gemakkelijker tot haar doel te komen. Als ze de vezeltjes tusschen de tanden heeft weggenomen, zegt ze:

„k Heet Helène, maar prozaische menschen zeggen „„Leentje!”” — Een mooie naam, vindt u niet?”

„Helène wel!” zegt hij.

„Ja, maar 'k bedoel Leentje!”

„Ik zou u nooit Leentje willen noemen, — dat is geen naam.”

„En voor 't verkleinwoordje wordt ik bovendien wel wat oud. Men zou nu maar enkel „„Leen”” moeten zeggen.”

„Wat doet u nu akelig,” — zegt hij — „'t is volstrekt mijn idée niet om er gekheid mee te maken!”

„Dan blijven we ernstig!” zegt ze, en hervat haar werk. 't Is met vertoon van ernst, maar met een uitdrukking van echten gezonden humor op haar vriendelijk gelaat.

Tot haar innige vreugde bemerkt ze, dat hij tot rust en kalmte komt en de jammerlijke geestestoestand van straks is voorbijgegaan. Maar wat daar in de diepte zijner ziel omgaat, dat bemerkt ze toch niet.

Nu hij zijn zoon heeft toegesproken komt ook een machtig verlangen om de anderen te zien.

Hanna, 't onschuldige schepseltje, die moet hij nog dézen avond genacht kussen. . . . Maar waarom? . . . Morgen is er weer een dag, immers er zullen nog dagen bij dagen komen en gaan.

Maar Hanna. . . . hij zou het toch willen. Och 't beteekent immers niets om 't kind even te halen. . . . Wel nee, volstrekt niet. . . . Maar mevrouw